

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.538 van 7 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u soenniet, afkomstig uit Bagdad en heeft u de Iraakse nationaliteit. Na uw studies ingenieur mechanica aan de universiteit zou u in 1996 uw legerdienst hebben aangevat. Nadien zou u samen met uw broer een garage hebben gehad die gespecialiseerd was in herstellingen van grote graafmachines. Sinds de middelbare school zou u zijn aangesloten bij de Baathpartij en u zou uiteindelijk op 26/05/2001 zijn opgeklommen tot de rang van 'oudu firqa'. U zou hebben ingestaan voor het behouden van de veiligheid in uw wijk/sector X. Dit zou ondermeer hebben ingehouden: praten over de partij, arrestaties van deserteurs, verdachte bewegingen in de wijk signaleren aan de autoriteiten,... In uw wijk zou u de verantwoordelijkheid hebben gedragen over een driehonderdtal families. Bij de arrestaties zou u de verdachten hebben overgedragen naar de bevoegde instanties, waaronder politie, leger en Amn el-Amm. U zou dit werk hebben gedaan tot aan de val van het regime.

Na de val van het Baathregime van Saddam Hussein in 2003 vonden er aanslagen plaats tegen oud-Baathisten. Om uzelf in veiligheid te brengen zou u naar de wijk Abou Saifen zijn verhuisd. Na de aanslagen in Samarra in 2006 werd u als soenniet weggejaagd uit de sjiiitische wijk X en verhuisde u naar X. Op 07/12/2006 zouden leden van het Mehdileger in uw afwezigheid uw garage zijn binnengevallen en hierbij zouden ze uw broer Jabbar hebben meegenomen. Ze zouden een opschrift hebben achtergelaten waarbij u als Baathist en Wahabiet werd beschouwd. Enkele dagen later zou zijn lijk zijn teruggevonden. Ook uw vader zou nadien zijn overleden als gevolg van verwondingen die hij opliep bij een explosie dichtbij zijn restaurant. Hierop besliste u de garage niet meer te openen maar samen met uw broer Ahmed het restaurant van uw vader uit te baten. U zou er gewerkt hebben tot april 2007. Op 12/02/2007 zou uw wagen vernield zijn geraakt bij een explosie op de weg. U zou klacht hebben ingediend bij de politie in de hoop een schadevergoeding te kunnen krijgen. In het politiekantoor zou u echter door een politieman zijn herkend als oud-Baathist. U zou dit hebben ontkend, maar sindsdien zouden deze persoon en zijn kompanen naar u op zoek zijn. Ook in uw vroegere wijk Abou Saifen zouden er nog politieagenten naar u op zoek zijn geweest. Op 25/08/2007 zou uw zoon bij een aanslag op uw huis om het leven zijn gekomen. Als gevolg hiervan zouden ook de ordediensten bij u thuis zijn binnengevallen. Via een kennis kwam u te weten dat de Badr-brigades naar u op zoek waren en uw naam op hun lijst stond. U voelde aan dat het niet langer veilig was voor u en besliste om Irak op 26/08/2007 te verlaten. U reisde naar België alwaar u op 18/10/2007 asiel heeft aangevraagd.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Irak te worden vervolgd omwille van uw vroegere betrokkenheid bij het Baathregime van Saddam Hussein.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, fax van advocaat dd. 29/03, inschrijvingsbewijs auto, klacht bij de politie door broer, attest Baath-partij, overlijdensakte vader, identiteitskaart vader, overlijdensakte zoon, enveloppes uit Bagdad, dreigbrief Mehdileger, brief van Badr, huurcontract, document van de politie, brief in verband met vernieling wagen, expertiseverslag in verband met vernieling wagen, attest van migratie, rantsoenkaart vader, badge Ministerie immigratie, woonattest, klacht in verband met ontvoering, overlijdensakte broer, Foto als student, foto met broer, foto's van auto, foto in verband met werk, foto samen met Fadil en vrienden."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van een terechte vrees voor vervolging dient in het kader van onderzoek van uw asielmotieven te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie vermelde uitsluitingsgrond. Deze houdt in dat een uitsluiting van bescherming dient te worden overwogen voor 'personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te

veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan', zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Vooral de notie 'misdrijven tegen de menselijkheid' werd reeds herhaaldelijk in verdragen omschreven, ondermeer in de oprichtingsverdragen van de verschillende internationale 'ad hoc' tribunalen (na WOII, Rwanda, ex-Joegoslavië), alsook in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof (aangenomen te Rome op 17/7/1998). Marteling werd stevast weerhouden als misdrijf tegen de menselijkheid: "het opzettelijk veroorzaken van ernstige pijn of ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, bij een persoon die zich in gevangenschap of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of samenhangt met rechtmatige sancties" (Statuut inzake het Internationale Strafhof aangenomen te Rome op 17/7/1998, artikel 7, par 2 (e)).

In casu is uw betrokkenheid bij de Baathpartij geloofwaardig. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig, alsook geeft u blijk van een goede kennis van haar aard en doelstellingen en legt u documenten voor. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beschreef u uitvoerig uw activiteiten en uw taken voor de Baathpartij. Zo zou u reeds sinds 1981 zijn aangesloten bij de Baathpartij en na verschillende promoties op 26/05/2001 zijn opgeklommen tot de rang van 'oudou firqa'. Binnen uw 'firqa' zou u samen met ander oudou firqa's verantwoordelijk zijn geweest voor vier grote cellen: 1, 7, 24 en de el-Amman wijk (CGVS p.5-6). U zou de verantwoordelijkheid hebben gedragen over in totaal een driehonderdtal families. U beschrijft uw taken als "de veiligheid behouden in de plaats waar we wonen". Dit hield ondermeer in dat deserteurs werden gearresteerd, verdachte bewegingen van andere partijen werden doorgegeven aan de autoriteiten, er werd gevochten tegen rebellie (ordehandhaving) en ongewenste mensen werden verwijderd uit de wijk (CGVS p.5). De mensen werden altijd naar de betrokken instantie gestuurd samen met een brief van de Baathpartij als bewijs van de uitlevering. Soms vroegen de veiligheidsdiensten ook informatie aan jullie over bepaalde personen in de wijk (CGVS p.7).

Volgens uw verklaringen was u zelf nooit rechtstreeks betrokken bij de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie beschreven misdrijven. Echter, de uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplechtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplechtigheid (cfr. Art. 25 §3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd. Uit alles blijkt dat dit het geval was.

Toen er werd gevraagd wat er gebeurde met de mensen die jullie arresteerden en doorstuurden, gaf u aanvankelijk aan dat u dit niet wist. De deserteurs zouden naar het leger zijn gestuurd en soms ook naar de gevangenis. Amokmakers zouden naar een speciale opleiding bij de veiligheidsdienst Amn el-Amm zijn gestuurd alwaar ze gedurende zes maanden een zeer harde opleiding kregen en ze werden geslagen en gefolterd. Nadien zouden ze terug zijn vrijgelaten en waren ze correcte mensen, zo stelde u (CGVS p.8). U verklaarde dat u zo persoonlijk drie à vier mensen in uw wijk en zes à zeven personen in een andere wijk had aangegeven aan de Amn el-Amm.

U heeft het verder ook over het feit dat u vijf of zes deserteurs zou hebben gearresteerd en hebben overgedragen aan de Militaire Politie. Alsook over het feit dat er soms families van opposanten werden meegenomen naar een speciale instantie, el-Amn, waarvan u dan niet wist wat er nadien mee gebeurde (CGVS p.10). Gevraagd of u wist wat deze foltering door de Amn el-Amm inhield, minimaliseerde u de term en zei u dat het geen echte foltering was, maar een harde opleiding en u het eigenlijk al bij al niet goed wist wat deze foltering dan wel inhield. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u toch wel een hogere functie had binnen de Baathpartij en u hier aldus toch al moest over hebben gehoord, verklaarde u dat het een stiptheidsopleiding was, maar dat u niet precies wist wat er gegeven werd. Wat er precies gebeurde of welke training het was

wist u niet, maar het resultaat zou wel 'prachtig' zijn geweest (CGVS p.8-9). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel degelijk op de hoogte was welk soort veiligheidsdienst de Amn el-Amm was en welke praktijken ze erop nahielden. U verklaarde dat de Amn el-Amm een bekende veiligheidsinstantie was en dat iedereen wist dat ze mensenrechten schonden (CGVS p.10). Iemand die daar binnen kwam zou hard worden aangepakt. Welke middelen er werden gebruikt (geslagen of opgehangen) wist u niet. Geconfronteerd met het feit dat de Amn el-Amm zich ook schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen verklaarde u dat jullie nooit mensen hebben gestuurd naar die afdelingen van de Amn waarin mensenrechten werden schonden. U zou zeker hebben geweten dat de mensen die u overdroeg nooit het slachtoffer werden van mensenrechtenschendingen. Gevraagd hoe u dit zo met zekerheid kon stellen, haalde u aan dat ze wraak op u zouden nemen mochten ze gefolterd zijn. Daar niemand op u wraak trachtte te nemen, concludeert u dat ze niet waren gefolterd (CGVS p.10-11). Dit is hoogst betwistbaar. Het valt immers geenszins uit te sluiten en integendeel, gezien de staat van de mensenrechten onder het Baathregime en meer specifiek in de instellingen van de Amn, zelfs te verwachten dat de personen die u had gearresteerd en doorgestuurd effectief werden gefolterd.

Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u bij machte was de ernst en de gevolgen van de begane daden door de Amn el-Amm correct in te schatten en dat u uw medewerking hieraan bij volle bewustzijn verleende. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat jullie allemaal wisten dat de Amn el-Amm de mensenrechten schond (CGVS p.10). U trachtte deze daden van de Amn te minimaliseren door te verwijzen naar de gelijkaardige praktijken in het huidige Irak, hetgeen bezwaarlijk vermag u van uw verantwoordelijkheid te ontheffen.

De door u beschreven misdrijven situeren zich binnen het kader van het Baath-regime. Dit Baath-regime, met Saddam Hussein aan het hoofd ervan, staat erom bekend dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdaden tegen de menselijkheid en tal van mensenrechtenschendingen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Iraakse veiligheidsdiensten zoals de Amn el-Amm een veelvoud van terreurmiddelen gebruikten, waaronder verkrachting, marteling en executie. Deze diensten zouden volgens dezelfde informatie op systematische wijze geweld, waaronder marteling, hebben toegepast.

Op basis van deze verklaringen en rekening houdend met de beschikbare informatie over deze diensten, moet geconcludeerd worden dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u bewust hebt deelgenomen aan of medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998.

Het is in dit verband van belang erop te wijzen dat uit uw verklaringen blijkt dat u uit vrije wil en vanuit opportunistische overwegingen besloot zich aan te sluiten bij de Baathpartij. U stelt dat u sinds 1981 lid was van de partij. U zou later zijn gevraagd om 'oudu' te worden maar dit steeds hebben geweigerd omdat dit te veel tijd opsloopte. Nadien zou u door bemiddeling van een buurman zijn opgeklommen. U zou dit aanvankelijk hebben geweigerd maar omdat hij u vertelde dat u positieve eigenschappen had, zou u dit hebben aanvaard. Op 26/05/2001 zou u 'oudu firqa' zijn geworden en dit zijn gebleven tot aan de val van het regime van Saddam Hussein in april 2003 (CGVS p.3-5). U zou zulke positie hebben bereikt omdat u goed was in discussies, en u één van de weinige universitairers was die kon discussiëren en leiden (CGVS p.5). Gedurende vele jaren zette u de beschreven activiteiten voor de partij voort. Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u niet akkoord was met bovenvermelde praktijken en u gedurende uw lange carrière zou hebben getracht aan deze verantwoordelijkheden te ontkomen. U maakt enkel melding van het feit dat u niet alles doorgaf omwille van de relaties die jullie soms met de betrokkenen hadden (CGVS p.10). U zou wel overtuigd zijn geweest van het resultaat van die aanpak, daar die mensen bij hun terugkeer in de maatschappij zich terug correct begonnen te gedragen (CGVS p.8-9), het resultaat zou 'prachtig' zijn geweest.

Om al deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art.1 par. F (a) van de Conventie van Genève van

28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij misdaden tegen de menselijkheid heeft begaan. Om dezelfde redenen kan u ook het statuut van subsidiaire bescherming niet worden toegekend ingevolge artikel 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie en van de subsidiaire beschermingsstatus meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zouden verkeren.

De door u voorgelegde documenten kunnen uw asielaanvraag ondersteunen, maar zijn niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw asielaanvraag werd hier immers nooit in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.”

3.2. Verzoeker voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht en is het niet eens met de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS).

Aangaande zijn betrokkenheid bij de Baath-partij wenst verzoeker te benadrukken dat hij zich in 1981 op de leeftijd van 13 jaar aansloot bij de partij, waardoor men zich de vraag kan stellen in welke mate hij deze stap uit vrije wil kon zetten.

Hij merkt op dat hij de veiligheid diende te handhaven in de plaats waar hij woonde en enkel de namen doorgaf van deserteurs, maar niemand veroordeelde of sanctioneerde aangezien dat laatste de taak was van de gerechtelijke instantie.

Verzoeker stelt nooit mensen te hebben gestuurd naar de afdelingen van de Amn waar mensenrechten werden geschonden. Hij verklaart geen weet te hebben van folterpraktijken die zouden uitgevoerd zijn op mensen die zich niet overeenkomstig de regels gedroegen.

Anderzijds stond verzoeker achter de idee dat de veiligheid diende bewaard te worden in zijn regio, waarbij hij verduidelijkt dat het handhaven van de veiligheid inhield dat enkel amokmakers werden aangegeven doch geen onschuldige personen, waarbij onder meer de families van opposanten met rust gelaten werden.

Hij geeft aan absoluut niet bewust te hebben deelgenomen aan of medeverantwoordelijk te zijn voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in het statuut van Rome, artikel 7.

Verzoeker voert aan dat het CGVS zijn relaas verkeerdelijk interpreteerde.

Hij betoogt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn politieke overtuiging en naar aanleiding van zijn functie als “oudu firqa” bij de voormalige Baathpartij. Verzoeker geeft enkele algemene principes weer met betrekking tot het begrip “gegronde vrees voor vervolging” en verwijst naar rechtspraak van het Amerikaanse Hooggerechtshof. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing het bestaan van een terechte vrees voor vervolging in zijn hoofde erkent.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst naar het aan de gang zijnde conflict in Irak en zijn afkomst uit Bagdad, welke niet betwist wordt door de bestreden beslissing.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt terecht dat er in hoofde van verzoeker, gelet op zijn gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen omtrent zijn functie als “oudu firqa” bij de Baathpartij, te dezen ondersteund door de bijgebrachte stukken, een gegronde vrees voor vervolging bestaat en hij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.2. Te dezen is het echter aangewezen na te gaan of verzoeker, gezien zijn activiteiten bij de Baathpartij, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, *juncto* artikel 1, F (1), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus als hij valt onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève daar voormeld artikel bepaalt: “*The provisions of this Convention shall not apply [...]*” (eigen vertaling: “*De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing (...)*”).

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot dit misdrijf in het leven te roepen. *In casu* kan worden verwezen naar artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Artikel 7, 1°, f bepaalt daarbij expliciet dat ‘marteling’ een misdrijf tegen de menselijkheid uitmaakt. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij van 1981 tot aan de val van het regime lid was van de Baathpartij en opklom binnen de hiërarchie, waarbij hij als “oudou firqa” verantwoordelijk werd voor de veiligheid in zijn wijk, hetgeen inhield dat hij deserteurs arresteerde, misdadigers overdroeg aan de autoriteiten en ongewenste personen liet verwijderen uit de wijk (administratief dossier, stuk 11, p. 3; stuk 5, p. 5). Waar verzoeker aanvoert dat hij niet uit vrije wil tot deze partij toetrad aangezien hij toen slechts 13 jaar oud was dient te worden opgemerkt dat uit zijn verklaringen wel degelijk kan worden afgeleid dat hij bewust opklom in de hiërarchie van de partij, waarbij hij de aangehaalde taken, ook op latere leeftijd, gedurende zijn jarenlange lidmaatschap verder zette zonder enige poging zich aan zijn verantwoordelijkheden te onttrekken. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat het opklimmen binnen de Baath, zeker tot de graad van “oudou firqa”, slechts mogelijk was mits de loyaliteit aan het regime nadrukkelijk was bewezen en dit door actieve betrokkenheid en inzet voor de partij (administratief dossier, stuk 15: “landeninformatie”, Algemeen Ambtsbericht Centraal-Irak).

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het Iraakse regime onder Saddam Hoessein zich met behulp van de veiligheidsdiensten, waaronder de Amn el-Amn, schuldig maakte aan een stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking en ernstige schendingen van de mensenrechten, welke gekwalificeerd dienen te worden als misdrijf tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof. Uit de informatie, inzonderheid het Algemeen Ambtsbericht Centraal-Irak, blijkt dat betrokkenheid bij schendingen van mensenrechten vanaf het niveau van ‘kandidaat lid’ geenszins kan worden uitgesloten, hetgeen des te meer klemt daar verzoekers graad van “oudou firqa” zich twee graden hoger situeert (zie addendum van 28 februari 2003 in voormeld Ambtsbericht).

Verzoekers betoog dat hij nooit mensen naar de afdelingen van de Amn doorstuurde waar mensenrechten werden geschonden is niet dienstig daar hij immers uitdrukkelijk verklaarde dat iedereen wist dat de Amn el-Amn de mensenrechten schond (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Hij was zich derhalve ten eerste bewust van de gevolgen van zijn handelingen wanneer hij personen doorstuurde naar deze veiligheidsdienst. Verzoeker verklaarde tevens dat mensen die anderen lastig vielen naar een speciale, harde opleiding in de veiligheidsdienst werden gestuurd waar ze geslagen en gefolterd werden, waardoor ze na hun vrijlating gecorrigeerd zijn en geen mensen meer lastigvallen (*Ibid.*, p. 8), hetgeen duidt op een vergoelijking van de praktijken van de Amn el-Amn daar verzoeker deze resultaten als “prachtig” beschouwde. Dat verzoeker geen weet zou hebben van folterpraktijken kan aldus niet worden volgehouden. Voormelde verklaring duidt tevens aan dat verzoeker zijn medewerking bij vol bewustzijn en uit vrije wil verleende.

Dat verzoeker nooit zelf personen veroordeelde of sanctioneerde volstaat geenszins aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (1) beschreven misdrijven onder het

toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt voor zover hierbij werd gehandeld met kennis van de praktijken, geen enkele omstandigheid de medeplichtige van zijn individuele verantwoordelijkheid vrijstelt en de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd met een onmiddellijk effect op het misdrijf en hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd. De bestreden beslissing oordeelt, gelet op het bovenstaande, op goede grond dat *in casu* de medeplichtigheid van verzoeker dient weerhouden te worden.

De bestreden motivering stelt terecht dat uit het feit dat niemand ooit wraak nam ten aanzien van verzoeker, niet kan afgeleid worden dat de door hem aangegeven personen geen mensenrechtenschendingen ondergaan hebben.

Uit het voorgaande dient te worden besloten dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker medeplichtig was aan misdrijven tegen de menselijkheid waarbij hij handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hem van zijn individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

Het voorafgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, *juncto* artikel 1, F (1), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Tevens dient hij van de subsidiaire beschermingsstatus te worden uitgesloten ingevolge artikel 55/4, eerste lid, a van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De uitsluiting van de vluchtelingenstatus door de Commissaris-generaal wordt bevestigd.

Artikel 2

De uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus door de Commissaris-generaal wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 november 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.